

Sygn. akt II Ka 90/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 kwietnia 2017r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący : SSO Agata Wilczewska

Protokolant : st. sekr. sąd. Arleta Wiśniewska

przy udziale Aleksandry Marańdy Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Turku

po rozpoznaniu w dniu 21 kwietnia 2017r.

sprawy **M. K.**

oskarżonego z art.178a§1k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora oraz przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Turku

z dnia 9 stycznia 2017r. sygn. akt II K 308/16

Uchyla zaskarżony wyrok w całości i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Turku do ponownego rozpoznania.

Agata Wilczewska

Sygn. akt II Ka 90/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 9 stycznia 2017 r. Sąd Rejonowy w Turku, sygn. akt II K 308/16, na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 67 § 1 k.k., warunkowo umorzył postępowanie karne wobec oskarżonego M. K. o to, że w dniu 7 grudnia 2015 roku w T. w woj. (...), kierował w ruchu lądowym samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości 1,04 promila alkoholu we krwi, tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 k.k., na okres próby 2 lat.

Na podstawie art. 67 § 3 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej nawiazkę w kwocie 5.000zł

Na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art.39pkt3k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych kategorii (...) prawa jazdy na okres 2 lat, na poczet którego, na podstawie art. 63 § 4 k.k. zaliczył okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 7 grudnia 2015 r.

Apelację od powyższego wyroku wnieśli prokurator oraz obrońca oskarżonego M. K..

Prokurator wyrok Sądu Rejonowego zaskarżył w całości. Orzeczeniu zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, polegający na wyrażeniu poglądu, że wina i społeczna szkodliwość czynu zarzucanego oskarżonemu nie są znaczne, a jego postawa uzasadnia przypuszczenie pozytywnej prognozy kryminologicznej, podczas gdy prawidłowo oceniony materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie takiej oceny, co w konsekwencji doprowadziło do wydania wyroku z obrazą przepisu art. 66 § 1 k.k. w zw. z art.115pkt2k.k.

Stawiając ten zarzut prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego M. K. wyrok Sądu Rejonowego zaskarżył w części orzeczenia o środku karnym zakazie prowadzenia pojazdów dla których wymagane jest prawo jazdy kategorii (...) na okres 2 lat i nawiązki w kwocie 5.000zł.

Wyrokowi zarzucił orzeczenie rażąco surowego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych kategorii B prawa jazdy na okres 2 lat i orzeczenie nawiązki w kwocie 5.000zł.

W oparciu o ten zarzut obrońca wniósł o zmianę wyroku i orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych kategorii (...) prawa jazdy na okres 1 roku i świadczenia pieniężnego w kwocie 1.000zł, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie, albowiem postawiony w niej zarzut oraz przytoczone na jego poparcie argumenty są trafne. Tym samym koniecznym było uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy M. K. do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Nadmienić jedynie należy, że stanowiące podstawę orzeczenia ustalenia faktyczne w kwestii sprawstwa oskarżonego nie budzą zastrzeżeń. Sprawstwo M. K. nie było zresztą w niniejszej sprawie przez którąkolwiek ze stron kwestionowane. Sam oskarżony będąc przesłuchany w toku postępowania przyznał się do popełnienia zarzuczonego mu czynu składając wyjaśnienia, w których nie podważał swojego sprawstwa. Wina jego w realiach niniejszej sprawy nie budzi wątpliwości. Poczynione przez Sąd I instancji w oparciu o właściwie zebrany i oceniony materiał dowodowy ustalenia faktyczne odnośnie sprawstwa oskarżonego uznać należy za trafne, zgodne ze zgromadzonymi i ujawnionymi w toku rozprawy dowodami, które Sąd ocenił w sposób pozostający pod ochroną art. 7 k.p.k.

Słusznie natomiast podnosi prokurator, iż Sąd Rejonowy dopuścił się błędu w ustaleniach dotyczących stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu oskarżonego. Jakkolwiek oskarżony nie był dotychczas karany, a okoliczności popełnienia czynu nie budzą wątpliwości, to jednak nie można zgodzić się ze stanowiskiem Sądu I instancji co do tego, iż wina i społeczna szkodliwość czynu jakiego dopuścił się oskarżony nie są znaczne. Świadczą o tym wprost okoliczności ujawnione w toku postępowania oraz ustalony przez Sąd Rejonowy przebieg wydarzeń, dający obraz zachowania oskarżonego.

Zgodnie z art. 66 § 1 k.k. sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

Przede wszystkim, wbrew twierdzeniom Sądu I instancji, o znacznym stopniu winy i społecznej szkodliwości świadczy stopień nietrzeźwości oskarżonego, który bardzo wyraźnie przekracza wartość graniczną między stanem po użyciu alkoholu,

a stanem nietrzeźwości. Zgodnie z art. 115 § 16 pkt. 2 k.k. stan nietrzeźwości zachodzi, gdy zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. W dniu 7 grudnia 2015 r. po zatrzymaniu oskarżonego do kontroli drogowej stwierdzono we krwi oskarżonego zawartość 1,04 promila alkoholu. W chwili zatrzymania zawartość alkoholu

we krwi oskarżonego znacznie przekraczała zatem granicę określoną w przepisie art. 115 § 16 pkt. 2 k.k. Należy także zauważyć, że oskarżony alkohol spożywał dwa dni wcześniej w dużych ilościach oraz dzień wcześniej ponieważ odczuwał skutki wypitego poprzednio alkoholu. Krótco po tym we wczesnych godzinach rannych usiadł za kierownicą

pojazdu. W tej sytuacji nie sposób uznać, by oskarżony nie odczuwał żadnych skutków spożytego alkoholu. Okoliczność ta nakazywała daleko idącą ostrożność przy podejmowaniu decyzji o kierowaniu pojazdem.

Nie można także pomijać faktu, że oskarżony prowadząc samochód w znacznym stanie nietrzeźwości narażał bezpieczeństwo nie tylko swoje ale również innych uczestników ruchu. Już tylko te okoliczności przemawiają przeciwko uznaniu, że społeczna szkodliwość czynu oskarżonego i jego wina nie były znaczne. Wszystkie opisane powyżej czynniki wskazują na bardzo wysoki poziom lekkomyślności oskarżonego oraz znaczną wagę naruszonych przez niego obowiązków.

Znaczne nasilenie okoliczności obciążających, nawet przy istniejących okolicznościach łagodzących, nie dawało Sądowi podstaw do przyjęcia, iż wina oraz społeczna szkodliwość czynu oskarżonego nie są znaczne. W konsekwencji Sąd odwoławczy zgodził się ze stanowiskiem prokuratora, że Sąd Rejonowy zbyt pobieżnie ocenił przesłanki warunkowego umorzenia postępowania wobec oskarżonego i uchylił zaskarżony wyrok, przekazując sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, który ponownie rozstrzygając sprawę, powinien dokonać wszechstronnej i wnikliwej oceny zgromadzonego materiału oraz wziąć pod uwagę przedstawione wyżej wskazania. Sąd odwoławczy nie mógł we własnym zakresie wydać orzeczenia reformatoryjnego, ponieważ nie zezwala na to przepis art. 454 § 1 k.p.k.

Wobec takich ustaleń Sądu Okręgowego rozpoznanie zarzutu apelacyjnego podniesionego w apelacji obrońcy oskarżonego uznać należało za bezprzedmiotowe, a to ze względu na to, że zmierzał on do dalszego złagodzenia zapadłego wobec oskarżonego wyroku (art. 436 k.p.k.).

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. Sąd odwoławczy orzekł jak w wyroku.

Agata Wilczewska